

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1) **MUDr. A. K.**, rod. F., 2) **MUDr. V. K.**, 3) **M. K.**, 4) **Mgr. art. D. M., Phd.**, rod. T., všetci bytom H.H., v zastúpení *Mgr. R. M., advokátom, P.*, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR**, Nám. Slobody 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2007-11705/142479-15:2230/M zo dňa 18. októbra 2007, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 19/2008-164 zo dňa 20. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu Bratislave č. k. 1S 19/2008-164 zo dňa 20. januára 2011 **potvrďuje**.

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, uznesením zo dňa 20. januára 2011, č. k. 1S 19/2008-164 zastavil konanie podľa ust. § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom sa žalobcovia žalobou domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2077-11705/142479-15:2230/M zo dňa 18.10.2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, odboru štátnej stavebnej správy a územného plánovania č. MVRR-2007-11705/119742-5:530/Hia zo dňa 29.6.2007, a súčasne preskúmania zákonnosti rozhodnutia Stavebného úradu Mestskej časti Bratislava – S. č. SU-2004,05/30279,80117-K/63-So zo dňa 12.4.2005. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v danej veci v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2077-11705/142479-15:2230/M zo dňa 18.10.2007, dospel k záveru, že žalobcovia nemali dostatok aktívnej legitímácie na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora. Podľa názoru krajského súdu sa jedná o rozhodnutie, ktoré nie je takým rozhodnutím, ktorým sa zakladá, mení, alebo zrušuje právo alebo povinnosť fyzickej alebo právnickej osoby a ani sa priamo ich práv alebo právom chráneným záujmov alebo povinností netýka.

Krajský súd pri rozhodovaní o žalobe v časti týkajúcej sa napadnutého rozhodnutia Stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - S. č. SU-2004,05/30279,80117-K/63-So zo dňa 12.4.2005, ktorým bola dodatočne povolená zmena stavby pred dokončením „rodinný dom“ stavebníkom Ing. J. a A. Č., dospel k záveru, že v prípade uvedeného napadnutého rozhodnutia žalobcovia nedodrжали zákonnú dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby v súlade s § 250b ods. 1 O.s.p..

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolali žalobcovia. Navrhovali, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Namietali, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p). Vyslovili názor, že napriek tomu, že rozhodnutie správnych orgánov o proteste prokurátora nie je rozhodnutím, ktorým by sa bezprostredne rozhodovalo o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických či právnických osôb, sa následne takéto rozhodnutie vždy priamo alebo nepriamo dotkne oprávnených záujmov alebo povinností týchto subjektov, ktoré boli účastníkmi konania. Poukázali na to, že rozhodnutie o proteste prokurátora možno považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní, a preto je aj preskúmateľné v správnom súdnictve. Nestotožnili sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozhodnutiach (sp.zn. 4Sž 95/2003, 7Sž 180/2003, 2Sžo 109/2008), na základe ktorého rozhodnutie správneho orgánu, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora na základe žaloby fyzickej či právnickej osoby, nepodlieha prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Žiadali, aby odvolací súd v danej veci prehodnotil uvedený názor v zmysle argumentov nimi uvádzaných. V tejto súvislosti poukázali na znenie ust. § 244 ods. 2 O.s.p., tvrdiac, že podľa ich názoru uvedené ustanovenie rieši otázku inštitucionálnu t.j. rozhodnutia a postupy, ktorých orgánov sú preskúmateľné v správnom súdnictve, ďalej, že vecný aspekt podliehajúci pôsobnosti správneho súdnictva je upravený v ust. § 244 ods. 3 O.s.p. a sú nimi rozhodnutia vydané v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb, alebo rozhodnutia, ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Dôvodili, že z uvedenej právnej úpravy vyplýva záver, že rozhodnutie o proteste prokurátora možno považovať za rozhodnutie správnych orgánov vydané nimi v správnom konaní (§ 244 ods. 3 O.s.p.) a na uplatnenie žaloby podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. netreba ani priamy zásah alebo dotknutosť práv, oprávnených záujmov a povinností, s poukazom na to, že z uvedeného si odvodzujú právo na podanie žaloby v danej veci – aktívnu legitímáciu. Postup krajského súdu považovali za neoprávnený zásah do ich základného práva na súdnu ochranu a za porušovanie princípu právnej istoty, s odkazom na čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o prokuratúre. V tejto súvislosti upriamili pozornosť na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. ÚS 50/01, II. ÚS 236/02, I. ÚS 3/01) a na ich závery, v zmysle ktorých základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého skúma nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale takisto aj, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníkov konania. V súvislosti s definíciou podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ďalej poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu SR (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04),

podľa ktorých podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR spočíva, v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda, že právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite t.j. zákonom ustanoveným spôsobom súdu, dostať.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa. Uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom, ktorý súd prvého stupňa vyslovil v odôvodnení napadnutého uznesenia. Súhlasil s dôvodmi, pre ktoré bolo konanie zastavené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a dôvodov uvedených v odvolaní žalobcov (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá) postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 249 ods. 1 O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou.

Podľa ust. § 35 ods. 1 písm. b) O.s.p. prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora a za podmienok uvedených v tomto zákone.

Podľa ust. § 250b ods. 5 O.s.p. prokurátor môže žalobu podať do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené protestu.

Podľa ust. § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je

zastúpený podľa § 250a, alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, skutkové zistenia v danom prípade riadne vyhodnotil a preto jeho rozhodnutie je možné považovať za správne a súladné so zákonom.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že rozhodnutiu súdu prvého stupňa predchádzali tieto rozhodnutia vydané v správnom konaní;

- rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – S., č. SU-2004,05/30279,80117-K/63-So zo dňa 12.4.2005 o dodatočnom povolení stavebníkom Ing. J. Č. a A. Č. zmeny stavby pred dokončením H., parc. č. X. k.ú. S. v rozsahu v povolení vymedzenom;
- rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave, č. A/2005/01049-HLR, zo dňa 22.11.2005, ktorým bolo odvolanie žalobcov zamietnuté a rozhodnutie MČ Bratislava – S. zo dňa 12.4.2005 potvrdené;
- prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave pod č. Kd 2308/06-21 zo dňa 28.3.2007 podal protest proti rozhodnutiu Krajského stavebného úradu č. A/2005/01049-HLR, zo dňa 22.11.2005, ktorému Krajský stavebný úrad nevyhovet a vec predložil Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR na rozhodnutie;
- rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, č. 2007-11705/119742-5:530/Hia zo dňa 29.6.2007, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kd 2308/06-21 zo dňa 28.3.2007;
- rozhodnutie Ministra výstavby a regionálneho rozvoja SR, č. MVRR-2007-11705/142479-15:2230/M zo dňa 18.10.2007 (rozhodnutie napadnuté žalobou), ktorým bol zamietnutý rozklad podaný Ing. V. K. a potvrdené rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, č. 2007-11705/119742-5:530/Hia zo dňa 29.6.2007.

Zo skutkových zistení v danej veci teda vyplýva, že krajský súd zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o nevyhovení protestu prokurátora z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcov na podanie takejto žaloby. Žalobcovia však zastávajú názor, že ich aktívna legitímácia je daná. Teda predmetom sporu v danej veci je otázka aktívnej legitímácie žalobcov na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora. Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť predovšetkým spornej otázke aktívnej legitímácie na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o nevyhovení protestu prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol ako odvolací súd v obdobnej veci sp. zn. 8Sžo/351/2009, v ktorej sa už zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcov proti rozhodnutiu správneho orgánu o proteste prokurátora, a preto odvolací súd v danej veci v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. odkazuje na uvedené rozhodnutie, a v odôvodnení rozhodnutia uvádza právne zdôvodnenie uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 8 Sžo 351/2009 zo dňa 1. júla 2010:

„V súvislosti s touto otázkou odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým ozrejmiť vzťah medzi žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a protestom prokurátora. Podľa Správneho poriadku sa konanie o proteste prokurátora

a preskúvanie rozhodnutí správnych orgánov súdom považujú za mimoriadne opravné prostriedky (spolu s obnovou konania a preskúmaním rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ktoré sú v predmetnej právnej veci bez právneho významu). Ide teda o dva rovnocenné mimoriadne opravné prostriedky, ktoré môžu smerovať proti tomu istému právoplatnému rozhodnutiu vydanému správny orgánom.

Protest prokurátora je upravený v ustanovení § 69 Správneho poriadku a v zákone č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), konkrétne v ustanoveniach § 22 - § 27, ktoré sa prekrývajú a dopĺňajú. Aj keď správny poriadok *expressis verbis* neuvádza, že ide o mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, je potrebné vychádzať zo systematického zaradenia tohto inštitútu v rámci Správneho poriadku a zároveň z ustanovenia § 27 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre. Protest prokurátora je jedným z prostriedkov prokurátorského dozoru, ktorý prokurátor vykonáva vo vzťahu k orgánom verejnej správy. Charakteristickými znakmi konania o proteste prokurátora sú nasledovné skutočnosti:

- prokurátor môže podať protest proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy, ktorým bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis, a ktorým boli založené, zmenené alebo zrušené práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb,
- nejde o návrhové konanie, t.j. prokurátor môže podať protest na základe vlastnej dozorovej činnosti alebo na základe podnetu účastníkov správneho konania; preto môže protest prokurátora smerovať aj proti vôli účastníka,
- protest prokurátora sa podáva na orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal,
- správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté protestom, môže protestu úplne vyhovieť alebo ho postúpi svojmu nadriadenému správny orgánu najbližšie vyššieho stupňa, prípadne vedúcemu ústredného orgánu štátnej správy, výsledkom môže byť vyhovieť alebo nevyhovieť protestu prokurátora,
- proti rozhodnutiu o proteste prokurátora môže prokurátor podať nový protest,
- proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa môžu účastníci konania odvolať alebo podať rozklad; na konanie o odvolaní alebo rozklade proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní,
- ak bezprostredne nadriadený orgán, dozerajúci orgán alebo orgán uvedený v odseku 1 písm. a) nevyhovie protestu prokurátora, môže prokurátor podať na súd žalobu na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, ak tak ustanovuje osobitný zákon,
- vykonateľnosť rozhodnutia, proti ktorému bol podaný protest, sa neodkladá uplynutím lehoty ustanovenej na vybavenie protestu; ak však bol protest podaný aj proti nariadeniu alebo uskutočňovaniu výkonu rozhodnutia, ďalší výkon rozhodnutia sa podaním protestu odkladá až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o proteste,
- ak bezprostredne nadriadený orgán, dozerajúci orgán alebo orgán uvedený v odseku 1 písm. a) nerozhodne o proteste prokurátora v lehote ustanovenej v § 26 ods. 5, na účely osobitného zákona 20) sa má za to, že protestu nevyhovel. Uvedená právna domnienka má tie isté účinky ako nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým nebolo vyhovieť protestu prokurátora.

Protest prokurátora je teda právnym aktom, na základe ktorého môže orgán, ktorého sa napadnuté rozhodnutie týka, protestu vyhovieť alebo nevyhovieť. Rozhodnutie tohto orgánu o proteste prokurátora nie je bezprostredným rozhodnutím o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach subjektov, ktorým prokurátor poskytuje ochranu. Ide o rozhodovanie o návrhu prokurátora, ktorý nie je účastníkom správneho konania.

Podanie protestu nemá vplyv na formálnoprávnu právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, t.j. rozhodnutia vo veci samej (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 17/1998 zo dňa 4. marca 1998).

Na druhej strane preskúvanie rozhodnutí správnych orgánov súdom ako mimoriadny opravný prostriedok, je upravený v ustanovení § 70 správneho poriadku a druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ako rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov. Ide o návrhové konanie, ktoré je priamo závislé od dispozičného práva žalobcu podať žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu.

Správne súdnictvo je založené na generálnej klauzule vyjadrenej v ustanovení článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd; Občiansky súdny poriadok však negatívnou enumeráciou v ustanovení § 248 kvantitatívne zužuje rozsah rozhodnutí správnych orgánov podliehajúcich súdnemu prieskumu. Zároveň je potrebné mať pri preskúvaní rozhodnutí na pamäti aj charakteristiku rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sú predmetom preskúvania súdom, vyjadrenú v ustanoveniach § 244 ods. 3 a § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Musí ísť o rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní, prípadne ďalšie rozhodnutia, ktoré **zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté**. Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby v správnom súdnictve je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu; pričom takéto rozhodnutie správneho orgánu zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo týmto rozhodnutím sú práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 247 ods. 1, § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie, ktorým správny orgán nevyhovел protestu prokurátora, nie je rozhodnutím, ktorým sa zakladá, mení alebo ruší právo alebo povinnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby ani sa priamo ich práv alebo právom chránených záujmov alebo povinností nedotýka (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/72/2007 zo dňa 31. januára 2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/95/03 zo dňa 30. októbra 2003). Rozhodnutie o proteste prokurátora, ktorým správny orgán protestu nevyhovел, nie je teda samo osebe rozhodnutím vo veci samej. Ak správny orgán protestu vyhovie, nasleduje vydanie rozhodnutia, ktorým je nahradené pôvodné právoplatné rozhodnutie; ak však správny orgán protestu nevyhovел, pôvodné právoplatné rozhodnutie, a teda aj práva a povinnosti ním založené, zostávajú nedotknuté. Rozhodnutím o nevyhovení protestu prokurátora teda správny orgán len vyjadril svoj procesný postoj k dôvodom uplatneným v proteste. V dôsledku toho zostalo pôvodné právoplatné rozhodnutie nezmenené a sféra materiálnych práv a povinností žalobcu zostala nedotknutá.

Na základe uvedených skutočností je dôvodné konštatovanie, že v tomto prípade je potrebné žalobu o preskúmanie rozhodnutia a postupu správneho orgánu podať proti rozhodnutiu vo veci samej, teda proti takému rozhodnutiu, ktoré zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo sú týmto rozhodnutím práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Tým bude splnená jedna zo základných podmienok na konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorej absencia je neodstrániteľná. Od toho sa odvíja aj lehota na podanie žaloby, ktorá začína plynúť dňom právoplatnosti

rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej a plynie dva mesiace; jej zmeškanie nemožno odpustiť (§ 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). V predmetnej právnej veci preto nebola splnená ani podmienka včasnosti podania žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci samej v zmysle ustanovenia § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, následkom ktorej bol postup podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a zastavenie konania. Naproti tomu Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250b ods. 5 poskytuje prokurátorovi lehotu na podanie žaloby do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, **ktorým nebolo vyhovené protestu**. Pričom táto žaloba musí smerovať proti rozhodnutiu vo veci samej (stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 124/2000 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 70/2001). V prípade, že by toto právo mal aj žalobca alebo žalovaný, bolo by to v ustanovení § 250b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku výslovne uvedené. Primárne to súvisí s lehotou na podanie žaloby; kým prokurátorovi začína lehota na podanie žaloby plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora (nejde o rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej), žalobcovi zostáva zachovaná lehota na podanie žaloby podľa ustanovenia § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, t.j. dva mesiace od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej; zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Z uvedeného je potom možné prijať záver, že žalobkyňa nemohla podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia o nevyhovení protestu prokurátora, pretože bola viazaná lehotou v zmysle § 250b ods. 1, ktorej márne uplynutie je neodpustiteľné. V dôsledku toho nemohla podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia vo veci samej po negatívnom rozhodnutí správneho orgánu o proteste prokurátora z dôvodu uplynutia lehoty na podanie žaloby. Preto odvolací súd dospel k záveru, že fyzické a právnické osoby nie sú aktívne legitimované na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti a postupu správneho orgánu v prípade rozhodnutia o nevyhovení protestu prokurátora. Aktívna legitimácia na podanie žaloby v tomto prípade patrí iba prokurátorovi (obdobne pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR 8Sžo/155/2008)“.

Odvolací súd v preskúmvanej veci sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudku sp. zn. 8Sžo 351/2009 zo dňa 1. júla 2009 a posudzujúc v jeho intenciách aktívnu legitimáciu žalobcov v danej veci dospel k záveru, že žalobcovia v danej veci taktiež nemali dostatok aktívnej legitimácie na podanie žaloby k súdnemu prieskumu žalovaného správneho orgánu. Odvolací súd nemohol vyhovieť žiadosti žalobcov, aby v danej veci prehodnotil názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v označených rozhodnutiach v zmysle ich argumentov uvádzaných v odvolaní, pretože ani z argumentov uvedených v ich dovolaní nie je možné dospieť k inému názoru, ako konštatuje Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 8Sžo 351/2009 z 1.7.2009.

Súčasne odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej právnej veci mali žalobcovia reálnu možnosť využiť efektívny prostriedok nápravy – podanie žaloby proti pôvodnému rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Bratislave, č. A/2005/01049-HLR, zo dňa 22.11.2005, ktorým bolo odvolanie žalobcov zamietnuté a rozhodnutie MČ Bratislava – S. zo dňa 12.4.2005 o dodatočnom povolení stavebníkom Ing. J. Č. a A. Č. zmeny stavby pred dokončením H., parc. č. X. k.ú. S. v rozsahu v povolení vymedzenom, bolo potvrdené. Z tvrdení žalobcov vyplýva, že toto svoje právo aj využili, keďže proti Krajskému stavebnému

úradu v Bratislave podali žalobu o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia zo dňa 22.11.2005, avšak krajský súd konanie zastavil pre neodstránenie väd žaloby a odvolanie ich právneho zástupcu proti takémuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa bolo rozhodnutím odvolacieho súdu odmietnuté z dôvodu, že odvolanie bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty teda z dôvodu oneskoreného podania odvolania. V preskúmvacom konaní v danej veci nie je možné opätovne posudzovať meritu veci a to vzhľadom na nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov na podanie žaloby k súdnemu prieskumu rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o nevyhovení protestu prokurátora.

Odvolací súd nemohol prihliadnúť ani na námietku žalobcov, ktorou namietali, že postupom krajského súdu a jeho rozhodovaním bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR. Zákonným postupom súdu nemôže dôjsť k zásahu do základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v zmysle ktorého „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde“. V tejto súvislosti upriamuje odvolací súd pozornosť žalobcov k rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, ktorý judikoval, že obsahom tohto základného práva je takémuto právu súdnu ochranu poskytnúť (neodňať), ak sú splnené všetky procesné podmienky súdneho konania. „Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 Ústavy stal účastníkom súdneho konania.“ (bližšie pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 14/2001). V zmysle uvedeného sa argumentácia žalobcov o porušení ich základných práv na súdnu ochranu javí ako nedôvodná, pretože v predmetnej veci sa krajský súd vecou zaoberal, pričom dospel k právnemu záveru o nedostatku aktívnej legitímácie na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o proteste prokurátora. Tým, že konajúci súd konanie zastavil, postupoval v intenciách ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a týmto postupom nemohlo ani dôjsť k odňatiu možnosti žalobcom, konať pred súdom, keďže pre takéto postup súdu boli splnené podmienky.

Súčasne odvolací súd poukazuje na to, že posudzovaním otázky aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, ktorý rozhodol o proteste prokurátora tak, že mu nevyhovel, vzhľadom na možnosť porušenia čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v rozsudku sp. zn. 8Sžo 351/2009 z 1.7.2009, s ktorým právnym názorom sa odvolací súd v danej veci stotožňuje v celom rozsahu, súčasne naň poukazuje a argumentáciu uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 8Sžo 351/2009 z 1.7.2009 uvádza nasledovne: „Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným z aspektov je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Guérin proti Francúzsku, č. 51/1997/835/1041 zo dňa 29. júla 1998; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 218/07-14 zo dňa 4. októbra 2007)“.

Krajský súd uplatnil rovnaký postup a konanie zastavil aj o žalobe v časti, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia Mestskej časti Bratislava – S. Č. SU-2004,05/30279,80117-K/63-So zo dňa 12.4.2005, ktorým bola dodatočne povolená zmena stavby pred dokončením stavebníkom Ing. J. a A. Č., z dôvodu, že žalobcovia zmeškali lehotu na podanie žaloby podľa ust. § 250b ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sa žaloba musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvého stupňa stotožnil a taktiež naň súčasne poukazuje s tým, že žalobcovia v danom prípade podali žalobu o preskúmanie rozhodnutia, ktoré nemôže podliehať súdnemu prieskumu aj z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a súdnemu prieskumu podlieha rozhodnutie správneho orgánu, ktorý rozhodol v poslednom stupni správneho konania (§ 250 ods. 4 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a postup mu predchádzajúci, sú správne a v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá ako vecne a právne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a s ust. § 224 ods. 1. Žalobcom náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní neboli úspešní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 20. júla 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth